

[Elsø-Merete Ross.]

radikale venstre give tilslutning til, at en revision af loven udsættes til folketingsåret 1971-72.

Morten Lange: Det foreliggende lovforslag er jo meget kortfattet i sin formulering. Det siger i al sin rørende enkelhed, at loven om kollegiebyggeri ikke skal revideres på det fastsatte tidspunkt, men revisionen skal udskydes. Jeg må sige, at det er en højst beklagelig udskydelse, for jeg mener, der er en hel masse ting, der i høj grad kunne tyde på, at en revision af kollegieloven ville være på sin plads. Bl. a. er love, som den oprindelig hang sammen med og stadig væk har betydelige træk fælles med, blevet ændret og revideret, siden loven blev vedtaget i 1966. Det drejer sig fortrinsvis om en række af boliglovene, hvor ændringer giver en hel række årsager til, at det kunne have været rimeligt at se på denne lov.

Hvis vi skal se på realiteterne i sagen, fremgår det jo allerede af bemærkningerne, at det, der her over for offentligheden fremstår som en betydelig millionstøtte til kollegiebyggeriet, jo blot er et led i den almindelige støtteordning for boligbyggeri, og det er ikke nogen særlig favorisering. Det angives ganske vist i bemærkningerne, at der her kommer et lidt større bidrag frem, end der ville være kommet efter rentesikringsbestemmelserne; til gengæld falder kollegieværelser uden for boligsikringsloven, så alt taget i betragtning tror jeg, at der er meget, der tyder på, at kollegiebyggeriet står relativt dårligt i forhold til det almindelige socialt prægede byggeri. Her opererer vi simpelt hen med nogle tal, som nemt kan tydes i retning af, at her giver staten en rundhåndet støtte, men går vi sagen efter i detaljer, er det formodentlig en kendsgerning, at støtten til dette særlige byggeri på ingen måde kan fremhæves som gunstig i forhold til, hvordan boligbyggeri i øvrigt behandles lovgivningsmæssigt.

Når vi derudover ser på de administrative begrænsninger, som regeringen foreslår, kan man jo meget hurtigt blive klar over det, der her er påtænkt. Det er i realiteten — som så meget andet, denne regering foretager sig — et forsøg på at sætte udviklingen i stå og helst få den til at gå en lille smule baglæns. Vi har så nogenlunde nået det mål,

som loven satte sig, nemlig et byggeri på ca. 3.000 enheder om året, men vi ser af de overslag, der findes for budgetterne fremover, at derved skal det blive. Alle ved, at vi har et meget, meget stort efterslæb, en meget stor værelsesmangel på dette område, og på den måde vil vi aldrig indhente det, tværtimod kan vi efter de tal, der nu er forelagt, se, at dette gab mellem efterspørgsel og udbud vil forøges støt år for år; hvis denne regering da fortsat skulle beholde magten frem til 1972-73, hvad man dog har grund til at håbe at der er nogen der vil forhindre, nemlig vælgerne.

Jeg synes, det er helt klart af de tal, der er lagt frem, at regeringen i sin planlægning, selv om den udmærket godt ved, at tilvæksten af uddannelsessøgende er stigende år for år, og selv om den udmærket godt ved, at vi er startet på en underskudsstatus, hvad angår antallet af kollegieværelser, alligevel ikke engang i sine planer vil tage hensyn hertil og føre bevillingerne frem til et tal, som bare forholdsmæssigt følger den nye tilgang af studerende. Jeg kan ikke forestille mig, at regeringen kan mene dette alvorligt. En sådan bremsning af aktiviteten inden for et for uddannelsen ganske vigtigt område kan jeg ikke forestille mig at undervisningsministeren kan holde til. Jeg tror, at vi her i folketinget under udvalgsbehandlingen må hjælpe ham med at drage til felts mod økonomiminister og finansminister med ild og sværd og få disse tal sat ganske klækkeligt i vejret. Det er nok det første, det drejer sig om, simpelt hen at gøre regeringen klart, at den ikke kan lade denne del af boligsektoren være i realiteten dårligere stillet og med hårdere grænser end dem, vi har for boligbyggeriet i øvrigt — noget, som efter min mening er helt klart, også efter ministerens egne bemærkninger. Det, synes jeg, er den ene side af sagen.

Og så kommer vi til den anden og også vigtige side af sagen. Det er spørgsmålet om prisen på de udbudte lejligheder. Det hænger naturligvis sammen med den lovmæssige stilling, som kollegiebyggeriet har, og som jeg mener kunne give anledning til en revision af loven, for oprindeligt var det jo meningen, at det skulle stilles bedre end en række andre byggerier — af en række fornuftige årsager. I øjeblikket stilles de måske endda efter visse beregninger ringere. Det